

РЕШЕНИЕ

№ 69

гр. Стара Загора, 24.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на десети февруари през две хиляди двадесет и шеста година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Веселина К. Мишова
Орлин Н. Летов

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело № 20265500500026 по описа за 2026 година

Производството е на осн. чл.267, ал.1 от ГПК, чл.200 от КТ, чл.55, ал.1 от КСО във вр. с чл.55- 59 и чл.82- 86 от ЗЗД.

Въззивното дело е било образувано по подадена в законния 2- седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 25997/25.08.2025г. от работника /ищец/ - пълнолетният български гражданин М. М. Т. от с.Х., ***, против изцяло негативното за него отхвърлително първоинстанционното Решение № 667/08.07.2025г., постановено по приключеното гр.д.№ 757/2024г. по описа на РС- гр.Ст.Загора, с което е бил отхвърлен иска му против двамата ответници /2 отделни юридически лица, като съдружници в 1 бр. общо гражданско дружество по чл.357- 364 от ЗЗД/, да му заплатят претендираните парични суми за обезщетения от претърпяна от него /като техен работник/ вреди от трудова злополука, настъпила на 12.08.2022г. в гр.С.З., ведно със съответните законни последици от това- лихви, разноски и други. Твърди, че в обжалваната му отхвърлителна част първоинстанционното Решение било постановено в грубо протИ.речие с материалния закон, при съществено нарушение на процесуалните правила, при несъобразяване със събраните от РС доказателства, че същото било необосновано и недоказано и при протИ.речие с установените и доказани реални условия на мястото на инцидента. Излага подробни фактически и правни аргументи в тази насока. Моли настоящия въззивен ОС да отмени изцяло атакуваното негативно за него Решение на РС и вместо него да постанови свое въззивно Решение по същество на спора, с което да уважи изцяло предявените обективно и

субективно съединени искиове за главници и лихви против всеки един от двамата ответници /работодатели/, като напълно основателни, обосновани, законосъобразни и доказани, със законните последици. Претендира всички свои разноски пред двете съдебни инстанции. В този смисъл е и пледоарията му пред настоящия въззивен съд. Не е представил писмена Защита по делото въпреки дадения му от съда 1- седмичен срок.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил общ писмен Отговор на въззивната жалба вх.№ 30694/13.10.2025г. от другата /въззиваема/ страна - двамата работодатели /2 бр. юридически лица по ТЗ/ - „Г.П.“ АД, гр.С. и „Б.-Х.Н.“ ЕООД, гр.С. /и двете съдружници в неперсонифицираното Гражданско дружество по ЗЗД – ДЗЗД “Г.П. - Б.“/, които считат атакуваното изцяло отхвърлително първоинстанционното Решение за напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, твърдят, че изложените във в.жалба на работника /ищец/ фактически и правни оплаквания се явявали изцяло неоснователни и недоказани и излагат други, свои защитни такива. Молят настоящия въззивен съд да потвърди напълно позитивното за тях първоинстанционното Решение, ведно със законните последици от това. Претендира разноските си за това въззивно съдебно производство. Не се е явил процесуален представител и не е пледирал пред настоящия въззивен съд. В дадения му 1- седмичен срок е представил писмена Защита по делото.

По делото в законния 1- седмичен срок по чл.275, ал.1 от ГПК е постъпила ч.жалба вх.№ 32808/31.10.2025г. само от единия ответник /ЮЛ по ТЗ/ „Б.-Х.Н.“ЕООД, гр.С. против негативното за него в отхвърлителната му част, постановено в з.з. Определение № 2931/14.10.2025г., с което не е било уважено искането му за осъждане на ищеца /работник/ да му заплати сумата 8 500 лв. разноски по делото, като излага подробно своите фактически и правни аргументи в тази насока. Няма свои нови доказателствени искания в този смисъл. Моли да се отмени тази атакувана от него част от Определението на РС и да се постанови от ОС- Ст.Загора ново такова, с което да бъде уважено искането му за присъждане на разноски в пълен размер от 8 500 лв., ведно със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

В законните 1- седмични срокове по чл.276, ал.1 от ГПК няма постъпили писмени Отговори на тази ч.жалба от другите 2 страни по делото- ищеца /физическо лице/ и другия ответник /юридическо лице/.

По делото в законния 1- седмичен срок по чл.275, ал.1 от ГПК е постъпила ч.жалба вх.№ 33770/11.11.2025г. от ищеца /работник/ пълнолетния български гражданин М. М. Т. от с.Х., *** против горепосоченото, постановено в з.з. Определение № 2931/14.10.2025г. в частта му, с която е била изцяло отхвърлена Молбата му за изменение на постановеното по делото Решение по съществуващото на спора по отношение на останалата част от разноските му пред първата съдебна инстанция, като неоснователна. Излага подробно своите фактически и правни защитни тези в своя полза. Моли настоящия въззивен съд да отмени този отказ и да му присъди изцяло

останалите направени от него разноси пред РС- Ст.Загора, със законните последици от това. Няма свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

В законните 1- седмични срокове по чл.276, ал.1 от ГПК има постъпили общ писмен Отговор на ч.жалба вх.№ 36836/08.12.2025г. от другите 2 страни по делото - двамата ответници /юридически лица по ТЗ/ „Г.П.“ АД, гр.С. и „Б.-Х.Н.“ ЕООД/ съдружници в 1 бр. общо Гражданско дружество по чл.357- 364 от ЗЗД, и двете със седалище и адреси на управление в гр.С./, които считат подадената ч.жалба от ищеца /работник/ за изцяло неоснователна, незаконосъобразна и неправилна, твърдят, че атакуваното с нея постановено в з.з. Определение на РС- Ст.Загора било напълно законосъобразно, обосновано и правилно, поради което молят то да бъде изцяло потвърдено в тази му атакувана отхвърлителна част, заедно със съответните последици от това. Излагат подробно своите защитни фактически и правни аргументи в тази насока. Нямаат свои нови доказателствени искания пред настоящата въззивна съдебна инстанция.

След като се запозна с изложените във въззивната жалба и в двете частни жалби фактически и правни оплаквания, с атакуваното в отделните му части първоинстанционно Решение, със събраните от РС писмени и гласни доказателства и с приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, въззивният ОС- Ст.Загора счита, че въззивната жалба и двете ч.жалби се явяват процесуално допустими, външно редовни, своевременно подадени, от съответните активно и пасивно процесуално легитимирани лица /страни по спора/, родово и местно подсъдни на настоящия въззивен ОС- Ст.Загора, поради което съдът следва да се произнесе по направените оплаквания, с които е бил своевременно и надлежно сезиран.

Никоя от страните не е имала свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд и той е счел, че не се салага служебно събиране на нови доказателства, извън вече събраните пред РС- Ст.Загора.

Настоящият въззивен съд, като обсъди събраните по делото доказателства, мотивите на атакуваното първоинстанционно Решение, доводите на всяка една от страните и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, счита за изяснено и доказано по несъмнен и безспорен начин следното :

Въззивният ОС- Ст.Загора констатира, че пред РС са събрани множество писмени и гласни доказателства, от които безспорно се установява, че страните по делото са били в трудови правоотношения помежду си за съответния период от време, като единствено спорен между страните по делото остава въпроса дали въззивникът /пострадал работник/ има право на процесните иски претенции против от въззиваемия /негов работодател/ при изричен текст в подписаното между страните писмено Споразумение от 15.08.2022г. в гр.С.З., съгласно т.2, изр.2 от което изрично е било записано, че „работникът декларира, че няма каквито и да е други претенции за обезщетяване на настъпили вследствие на трудовата злополука от 12.08.2022г.

имуществени и неимуществени вреди“, което споразумения съгласно т.3 от същото е влязло в законна сила от датата на подписването му /15.08.2022г./.

В тази връзка първоинстанционният съд мотивирано, законосъобразно и правилно е приел, че видно от текста и съдържанието на това писмено Споразумение, че същото има акцесорен характер и предназначението му е да уреди отношенията, възникнали от непозволено увреждане вследствие на трудовата злополука от 12.08.2022г. и, че по правно си естество споразумението от 15.08.2022г. има външните белези на писмен договор за спогодба, с който страните прекратяват един съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки. Действително правната уредба на Спогодбата е уредена в чл.365- 367 от ЗЗД и има характеристиката на двустранен, възмезден и каузален договор, като целта ѝ е да внесе определеност и яснота в отношенията на спорещите, като постави край на спора и страните се съгласят правното положение между тях да е такова, каквото е прогласеното със спогодбата. Действително спогодбата има установителен характер за визираното в нея изискуемо задължение на всеки един от двамата ответници /юридически лица/, надлежно индивидуализирано с оглед основаниято и предмета му, с което съдът е длъжен да се съобрази и да зачете материалноправния му ефект. Безспорно с подписването на спогодбата е изключена възможността да се оспорва предхождащото я правно положение, освен ако е оборена нейната валидност.

Предвид гореизложеното и с оглед събраните пред РС писмени и гласни доказателства, въззивният ОС- Ст.Загора счита, че това процесно писмено Споразумение между страните по спора се явява нищожно основно поради протИ.речието му с добрите нрави, предвид липсата на съгласие, но не и поради някаква липса на форма. Безспорен по делото е изключително важния житейски и правен факт, че пострадалият работник е неграмотен, което по съдържанието си стои най-близо до твърдяната липса на съгласие, което от своя страна представлява основание за нищожност на сделката /Споразумението/ по смисъла на чл.26, ал.2, пр.2 от ЗЗД, което представлява тежък порок на правната сделка. Същият в случая е налице, тъй като волеизявлението е направено при т.нар. „съзнавана липса на съгласие“ (например - изтръгнато е с насилие, направено е без намерение за обвързване, поради което този тежък порок се явява непоправим и непреодолим, и за да породи действие, договорът следва да бъде сключен отново. Винаги и всякога неграмотността представлява състояние, при което човек не умее да чете и да пише, и макар че в случая писменото Споразумение между страните е било подписано /парафирано/ от пострадалия работник /и който саморъчно е изписал и името си/, очевидно за работодателя му това е било равно на пълна неграмотност, тъй като се е наложило подписът на пострадалия да бъде удостоверен и с подписите на 2 бр. свидетели, включително и на разпитаната по делото свидетелка Койна Илиева Гавазова, която обаче в показанията си пред РС изрично заявява, че както тя, така и пострадалия не могат да четат и да пишат. Предвид което очевидно автентичността на споразумението от

15.08.2022г. от гледна точка на подписа на пострадалия е опорочена, от което безспорно следва да се приеме, че с полагане на подпис върху писмения документ неграмотният пострадал работник /а и една от свидетелките Гавазова/ по никакъв легитимен начин не е изразил волята си за сключване на такъв договор. От събраните пред РС данни и доказателства следва, че такова реално обективизирано волеизявление изобщо не съществува, или да следва бъде приравнено на несъществуващо такова, поради което процесният писмен договор за спогодба от 15.08.2022г. е сключен при изначална и пълна липса на съгласие от страна на пострадалия работник по смисъла на чл.26, ал.2, пр.2 от ЗЗД.

Наред с това въззивният съд констатира, че същото това писмено Споразумение от 15.08.2022 г. поради протИ.речи на добрите нрави, което също представлява абсолютно основание за нищожност на сделката по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД, тъй като по съществуването си добрите нрави представляват система от морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на протИ.речието на договора със закона по смисъла на чл.26, ал.1 от ЗЗД. Добрите нрави представляват неписани, систематизирани и конкретизирани правила, а съществуват като общи принципи или произтичат от тях, поради което съдържанието на понятието "добри нрави" следва да се търси в обективните морални категории, които са възприети в обществото, но поради своя социално-етичен характер не са скрепени със закон. Тук категорично и безспорно се включват онези наложени се в жи.та правила и норми, които бранят принципи, права и ценности, явяващи се общи за всички правни субекти и чието зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, а не само на интереса на някоя от договарящите се страни, каквито са принципите на справедливостта, добросъвестността в гражданските и търговските отношения, намерили израз в отделни правни норми, като целта е предотвратяване на несправедлив облагодетелстване. Поради което и нищожни поради протИ.речие с добрите нрави се явяват правните сделки, които по своето явно съдържание и по външно установими мотиви за сключване протИ.речат на етичните правила, като не е необходимо страните по сделката да знаят за тези правила. И макар, че при формирана по спогодбата действителна воля на страните почти винаги е субективна в преценката си за справедливия размер на обезщетението спрямо обхвата на търпимите неимуществени вреди, преценимият от съда различен справедлив размер на дължимо за същите вреди обезщетение в съответствие с правилото на чл.52 от ЗЗД представлява основание за нищожност поради протИ.речие със закона и добрите нрави. Още повече, че спогодбата по смисъла на чл.365 ЗЗД представлява договор, съдържащ и взаимни отстъпки, намиращи отражение именно в определяне размера на дължимото. Императивните норми относно нищожността на сделките не могат да бъдат дерогирани по волята на страните, които са ги сключили, тъй като договорната автономия не е абсолютна, а е ограничена от чл.9 от ЗЗД, според който страните могат да

свободно да определят съдържанието на договора, доколкото той не противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави. И когато тази забрана не е спазена /както е в процесния случай/, при оценката на правното действие на договора, съдът задължително следва да се ръководи от принципа на законността и да приложи закона точно, тъй като материалният закон няма да бъде приложен точно, ако съдът игнорира установените факти, опорочаващи сделката. След като страните по сделката имат задължение да спазват правопорядъка и да не договарят в противоречие с императивните правни норми, когато ги нарушат, следва да понесат последиците на нищожността, като едно обратно тълкуване се явява неприемливо, защото нарушава спазването на императивните правни норми, които са основа на обществения ред.

Действително, както правилно е посочил първоинстанционният съд, договора за спогодба е неформален такъв, а сключването му в писмен вид е способ за неговото доказване, че така извършените волеизявления принадлежат на лицето, посочено за техен автор. В конкретния случай, категорично се установи, че както едната страна по договора е неграмотна, така и лицето, което е присъствало при неговото подписване /свидетелката Гавазова/, която изрично е заявила пред РС, че не е полагало подпис върху документа и намиращият се такъв върху документи не бил неин. С императивните правила на чл.189 от ГПК са въведени изискванията към специалната форма на частен документ, който се издава от неграмотно лице, за да породи той правните си последици, като в конкретния случай те са нарушени и тяхното пренебрегване води до нищожността на издаденото писмено Споразумение, което необосновано и неправилно не е било констатирано и установено от РС- Ст.Загора.

Всичко така гореизложено води до единствено възможния фактически и правен извод, че въпросното писмено Споразумение между страните от 15.08.2022г. не се явява валидно и по никакъв начин не обвързва правно страните по него с оглед нормата на чл.20а, ал.1 от ЗЗД. С това нищожно Споразумение не е сложен никакъв край на спора между страните относно дължимостта и размера на паричното обезщетение за възстановяване на процесните неимуществени вреди от настъпилата на 12.08.2022г. в гр.С.З. трудова злополука, тъй като договореният в него размер от само 1 500 лв. се явява крайно недостатъчен да компенсира претърпени вреди, болки и страдания у пострадалия в резултат на тази безспорно доказана трудова злополука. Поради което Спогодбата не е породила правно действие и не е установила ново правно положение, което съдът да е длъжен да вземе предвид, а тя представлява само една писмена разписка за получено частично плащане от 1 500 лв. за претърпените очевидно в много по- голям размер неимуществени вреди, тъй като в самото споразумение от 15.08.2022 г. се съдържа удостоверяващо изявление на пострадалия ищец, че той е получил от двамата работодатели /съдружници в ГД по ЗЗД/ сумата 1500 лв., и то представлява само писмена разписка съгласно чл.77, ал.1 от ЗЗД. Поради което

логично и доказано следва да се приеме, че работодателят е съгласен да заплати парично обезщетение на пострадалия си работник, за частично репарирание на вредите от настъпила на 12.08.2022г. в гр.С.З. трудова злополука, която реално заплатена сума от 1 500 лв. следва съответно да се приспадне от общо дължимата много по- голяма сума за такова обезщетяване. Поради което въззивният ОС- Ст.Загора счита, предвид тези гореизложени мотиви и съображения атакуваното първоинстанционно Решение се явява напълно незаконосъобразно и неправилно, предвид което то следва да се отмени изцяло, ведно със законните последици по смисъла на чл.271, ал.1, пр.2, хип.1 от ГПК, като се постанови ново позитивно за въззивника/пострадал работник/ въззивно Решение от ОС- Ст.Загора.

И с оглед на гореизложеното в настоящото въззивно производство ОС- Ст.Загора може и следва да определи пълното дължимо парично обезщетение за претърпените неимуществени вреди.

Не се спори между страните, че пострадалият работник /въззивник/ по време на работата си по трудово правоотношение/ТПО/ при работодателя си /въззвиваем/ е имал трудова злополука и претърпяно вследствие на нея телесно увреждане, квалифицирано като „тежка телесна повреда“ по смисъла на чл. 128 от НК. Наред с това процесното писмено Споразумение от 15.08.2022г. е в пълно протИ.речие с морала и с добрите нрави. Видно от приетата по делото без никакво оспорване от която и да е от страните СМЕ, вследствие на настъпилата трудова злополука, ищецът е загубил зрението на лявото си око, като травмата му е абсолютно невъзстановима. Тази негова телесна травма по смисъла на чл.128, ал.2 от НК се явява „тежка“, тъй като е причинена трайна слепота на едното око на пострадалия. В конкретния случай сключвайки Споразумение със свой работник /което по презумпция се явява по-слабата страна в ТПО/ и което Споразумение цели със сумата от само 1500 лв. да обезщети от страна на работодателя причинена „тежка телесна повреда“ на неговия работник, се достига до краен резултат, който категорично протИ.речи на морала и добрите нрави, при уреждането на паричните отношенията между страните. В тази връзка добрите нрави са морални норми, на които законът е придал правно значение, защото правната последица от тяхното нарушаване е приравнена с тази на протИ.речието на договора със закона. ПротИ.речие с добрите нрави е налице, когато сделката протИ.речи на общо установените нравствено- етични правила на морала, като накърняване на добрите нрави по смисъла на чл.26, ал.1, пр.3 от ЗЗД е налице винаги, когато се нарушава правен принцип, какъвто е принципа на справедливостта и на добросъвестността в гражданските отношения. Безспорно понятието “добри нрави” предполага известна еквивалентност на насрещните престации и при тяхното явно несъответствие /каквото е очевидно по настоящия казус/ е налице нарушение, водещо до пълната нищожност на цялата сделка. Предвид което в конкретния случай така представеното Споразумение от 15.08.2022г. и уговорената в него престация за обезщетяване на получената „тежка телесна повреда“ в минималния размер от само 1500 лв. е толкова незначителна, че

има почти нулева стойност спрямо настъпилата увреда и следва да доведе именно до нищожност на твърдяната за сключена Спогодба.

Имайки предвид естеството и тежестта на увреждането, безвиновното поведение на пострадалия работник, определяните парични обезщетение за такива и подобни травми в региона и в страната към датата на увреждането /12.08.2022г./, равнището на тогавашните цени и актуалния тогава размер на минималната работна заплата за страната от 710 лв. месечно съгласно ПМС № 37/24.03.2022г., публикувано в Д.в.№ 25/29.03.2022г., в сила от 01.04.2022г., справедливият, установен и доказан размер на паричното обезщетение за настъпилите неимуществени вреди у пострадалия следва да се компенсират парично от работодателя му със сумата от 50 000 лв., със законните последици - законната лихва върху тях от датата на завеждане на иска в РС- Ст.Загора на 14.02.2024г. до окончателното изплащане на сумите.

Съдът счита, че в останалата част над установените и доказани вреди в размер на 50 000 лв., до общо претендираните от пострадалия работник 80 000 лв. исковата претенция се явява прекомерна, неоснователна и недоказана към датата на увреждането/12.08.2022г./, и следва да се отхвърли, със законните последици.

При присъждане на дължимото парично обезщетение съдът следва да приспадне от общо дължимата сума от 50 000 лв. за репатриране на неимуществени вреди вече платената от работодателя на работника сума от 1 500 лв. по писменото Споразумение /разписка/ от 15.08.2022г./, като осъди работодателя да заплати на работника си разликата от общо 48 500 лв./с равностойност 24 798 €/, от които съгласно дяловото на всеки един от двамата съдружници /ЮЛ/ във въззиваемото неперсонифицираното ГД по 33Д - 24 796 € „Г.п.“ АД, гр.С. и съответно 2 € „Б.-Х.Н.“ ЕООД, гр.С..

Съгласно чл.82- 86 от 33Д горните главници в евро се дължат ведно със законните лихви върху всяка една от тях от датата на завеждане на иска в РС- Ст.Загора/14.02.2024г./ до окончателното изплащане на сумите.

Във връзка с всичко гореизложено следва атакуваното пред настоящия въззивен ОС- Ст.Загора постановено в з.з. първоинстанционно Определение № 2931/14.10.2025г. да бъде изцяло отменено, ведно с всички законни последици от това.

С оглед постановеното настоящо въззивно Решение, въззиваемият /работодател/ следва да бъде осъден да заплати общо дължимата ДТ - 992 € по приходната сметка на ОС- Ст.Загора в обслужващата го „ЦКБ“- АД, гр.С.З., представляваща 4 % върху уважената част от исковата претенция от 48 500 лв. /24 798 €/, от които съгласно дяловете на всеки един от двамата съдружници /ЮЛ по ТЗ/ във въззиваемото неперсонифицираното ГД по 33Д – ДТ - 990 € от „Г.п.“ АД, гр.С. и съответно ДТ- 2 от € „Б.-Х.Н.“ ЕООД, гр.С..

Предвид императивните разпоредби на чл.280, ал.3, т.3, пр.3 от ГПК това въззивно съдебно Решение може да се обжалва в законния 1- месечен срок от датата на връчването му на всяка от страните, с касационна жалба чрез настоящия въззивен ОС- Ст.Загора пред ВКС на РБ- гр.С..

Ето защо водим от горните мотиви и на осн. чл.267, ал.1 от ГПК, чл.200 от КТ, чл.55, ал.1 от КСО във вр. с чл.55- 59 и чл.82- 86 от ЗЗД, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 667/08.07.2025г., постановено по гр.д.№ 757/2024г. по описа на РС- гр.С.З., като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА „Г.п.“ АД, ЕИК ***, вписано в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ към Агенцията по вписванията, със седалище и адрес на управление в гр.С., *** да заплати парично обезщетение за причинени неимуществени вреди от трудова злополука от 12.08.2022г. в гр.С.З. на М. М. Т., ЕГН ***** от с.Х., *** ** сумата **24 796 €** /двадесет и четири хиляди седемстотин деветдесет и шест евро/, ведно със законната лихва върху тях от 14.02.2024г. до окончателното изплащане на сумите, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част над присъдените 24 796 € до общо претендираните 40 890 €.

ОСЪЖДА „Б.-Х.Н.“ ЕООД, ЕИК ***, вписано в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ със седалище и адрес на управление в гр.С., *** да заплати парично обезщетение за причинени неимуществени вреди от трудова злополука от 12.08.2022г. в гр.С.З. на М. М. Т., ЕГН ***** от с.Х., *** ** сумата **2 €** /две евро/, ведно със законната лихва върху тях от 14.02.2024г. до окончателното изплащане на сумите, като ОТХВЪРЛЯ иска в останалата му част над присъдените 2 € до общо претендираните 4 €.

ОСЪЖДА „Г.п.“ АД, ЕИК ***, вписано в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ към Агенцията по вписванията, със седалище и адрес на управление в гр.С., *** да заплати дължимата ДТ - **990 €** /деветстотин и деветдесет евро/ по приходната сметка на ОС - Ст.Загора в обслужващата го „ЦКБ“ АД, клон Ст.Загора в приход на органите на съдебната власт ВСС - С..

ОСЪЖДА „Б.-Х.Н.“ ЕООД, ЕИК ***, вписано в Търговския регистър и регистъра на ЮЛНЦ със седалище и адрес на управление в гр.С., *** да заплати дължимата ДТ - **2 €** /две евро/ по приходната сметка на ОС - С.З. в обслужващата го „ЦКБ“ АД, клон Ст.Загора в приход на органите на съдебната власт ВСС- С..

ОТМЕНЯ изцяло Определение № 2931/14.10.2025г. по гр.д.№ 757/2024г. по описа на РС- гр.С.З..

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва в **1- месечен** срок с касационна жалба чрез ОС - Ст.Загора пред ВКС на РБ - гр.С..

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____